Колись село тебе пестило,
Сад легким сумом засипляв,
Понад колискою твоєю
Шопена дух не раз витав.

І брав тебе малу на руки,
Дівочі сни твої беріг,
І мрів, що ти життя перейдеш
З душею білою, як сніг.

Та помутніли чисті води,
З рук твоїх випало весло,
Життя на каламутних хвилях
Тебе в болото занесло…

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.